

Vi befinner oss ännu i svallvågorna efter Brexit och många undrar hur det skall gå för Europa. Därför är denna vallfärd när vi vördar Europas skyddshelgon Benedictus också så viktig. Vill vi ta ett äkta böneansvar för vår världsdel, för att Europa skall finna sin själ och sin kallelse? Vi får tro att den helige Benedictus kan hjälpa oss att bli förebedjare, inte bara för Europa, utan för hela vår värld som skriker efter Guds frälsning och hjälp att hitta rätt väg i framtiden. Som kristna känner vi alltid en grundtrygghet. ”Han beskyddar det rättas stigar och sina frommas väg bevarar han”, heter det i Ordspråksboken (2:8). Vi vet att Gud inte kan överge oss, att han har sänt oss sin Son för att frälsa oss, ja, allt och alla. Vi vet att han gett oss riktlinjer och bud för hur vi skall leva. Han har ingjutit sin helige Ande i våra hjärtan för att inspirera och leda oss på Jesu väg. Men vi måste också vara beredda att gå denna Jesu väg och hjälpa andra människor att upptäcka den. Europa behöver trosvittnen mer än någonsin. Gud behöver oss som vågar kalla oss kristna för att sprida budskapet om hans barmhärtighet till Europa, inte minst i vår tid när så många högljudda röster förkunnar helt andra budskap.

”*Ora et labora* - be och arbeta” är gammal klostervisdom som behövs lika mycket i vår tid som tidigare. Det är utifrån bönen som Benedictus och otaliga andra helgon, inte minst vårt nyaste helgon Maria Elisabeth, har arbetat för att göra världen bättre. Europas historia och kultur är präglad av bön och kontemplation och de frukter som har sprungit fram ur denna ådra. ”Jag vill lova Herren alltid” sjunger vi i Psalm 34:2. Både genom vår bön och vårt arbete kan vi lova och förhärliga vår Gud. Bön befruktar vårt arbete. Bön föder barmhärtighet. Det vi gör kan vi göra till Guds ära. Då får vårt arbete och alla våra göromål en inre kvalitet som ger hela livet en helt annan klang och halt. Benedictus är – som det heter i dagens kollektbön - ”en läromästare som fostrar många till att tjäna dig i bot och bön”. Vi är inte alltid så pigga på att göra en massa botgärningar, men själva livet rymmer oundvikligen det som är tungt och jobbigt som vi då kan bära fram som vår bot. Då tynger det inte längre ner oss utan vi har något att ge och offra till den Gud, som offrat sin enfödde Son för vår skull. Lever vi alltid utifrån ett böneperspektiv då får vi också en mer konstruktiv syn, ja, barmhärtig blick på hela tillvaron. Allt kan bli material för lovsång och överlåtelse. Även i det som tycks hopplöst och meningslöst kan vi finna ett litet guldkorn av hopp, ett frö till ny början. Vi behöver aldrig fastna utan kan hasta vidare på Jesu väg, överlämna allt i vår barmhärtige Faders händer och låta oss drivas framåt av Andens milda fläkt.

Europa börjar bli gammalt, brukar påven Franciskus säga. Vi i Europa behöver en frisk fläkt från Latinamerika för att återupptäcka evangeliets ständigt nya

budskap, som kan föryngra oss alla. I dagens evangelium påminner Jesus oss om att vi aldrig får fastna i det vi äger och vill klamra oss fast vid. Det gudsvigda livet med dess evangeliska råd vill påminna oss alla om att vi måste söka bli fattiga i Anden och inte bygga vår trygghet på vad vi har. I sin barmhärtighet vill Gud hjälpa oss att ta steget ut ur allt som binder och fångslar oss, så att det blir viktigare för oss att vara än att ha. Det är nog lite svårare för oss i Europa av idag, när ekonomin har avlöst teologin som normgivande vetenskap. Men vi får inte ge upp för det: vi talar ju i teologin också om frälsningsekonomi. Guds vishet kan överlista all världens vishetsläror och ideologier. ”Min son, om du tar emot mina ord och gömmer mina bud inom dig, så att du lyssnar till visheten och böjer ditt hjärta till klokheden” (Ords 2:2), ja, försöker vi leva så då kan ingenting få oss på fall. Då låter vi oss ledas av Guds vishet och barmhärtighet i allt.

”Jag vill lova Herren alltid” (Ps 34:2). Bönen har en tendens att bli en ständig livshållning, en kärleksrelation som aldrig upphör. Det monastiska livet skall just ha denna funktion i Kyrkan och påminna oss alla om detta. Vi måste alla känna stor tacksamhet och glädje över denna nådegåva som faktiskt kommer oss alla till del. Vi kan inte tänka bort klostren ur Europas geografi och historia. Ibland har man försökt göra det och med våld eliminerat detta liv, men lyckligtvis är det segt och outrotligt, ungefär som maskrosor som man aldrig blir av med. Samtidigt vet vi att man just nu måste lägga ner kloster över hela Europa eftersom ingen vill träda in i dem. Det är inte diktatorer och tyranner som hotar klostren utan likgiltighet, brist på tro och mod. Därför måste vi verkligen be om kallelser till det gudsvigda livet. Det är vårt bästa sätt att tacka systrarna här i Mariavall för deras gästfrihet och godhet mot oss. Samtidigt får vi glädja oss åt att människor i vårt land börjar få upp ögonen för vad ett kloster står för.

Hur kan vi då lära oss att be? Ibland är det just vår oförmåga som lär oss att hålla ut i bön. Vi kan aldrig prestera och producera eller konsumera bön. Det är en nåd större än allt annat, att vi får öppna oss i vår fattigdom och svaghet för Guds oändliga barmhärtighet som ständigt strömmar över oss. Bön är alltid dialog och relation. Egentligen är det mer Gud som talar än vi. Men han gör det på så många sätt som vi aldrig kan kontrollera, ofta i tystnad, ofta utan att vi knappt märker det, som en sakta susning, en flyktig blick. En sak är säker; vi är aldrig ensamma och övergivna eller bara hänvisade till oss själva. Gud är alltid inriktad på oss, medan vi kan ha svårt att bevara den ständigt inriktningen på honom. Han är alltid trofast och ser barmhärtigt på oss. Från hans sida är bönen alltid ständig. Det får vara nog för oss. Du, Herre älskar oss ständigt och ser på oss. Vi kan bara försöka ta emot och låta oss älskas, ja, låta oss ”bes”. Tack, kära systrar, för att vi fick lära oss lite av detta här idag i Jungfru Marias kloster, hon som är vår trogna läromästarinna på bönen och barmhärtighetens väg.

